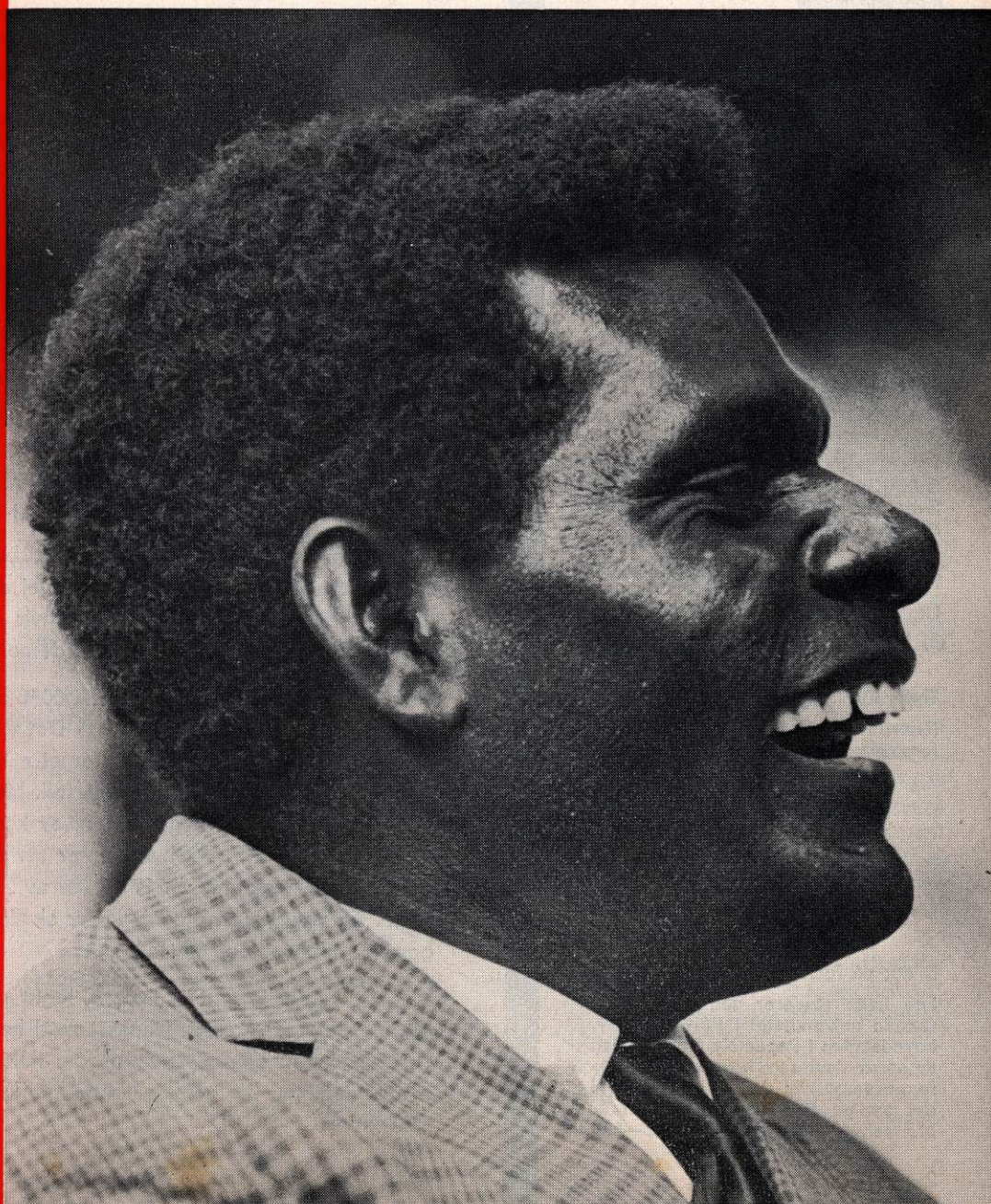

23_04_078

ny **verden**

TIDSSKRIFT
FOR MORALSK
OPPRUSTNING

NR. **7/8** 1971

TIDSSKRIFT FOR
MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer en gang om måneden

Nr. 7/8 — 1971

I redaksjonen:
Einar Engebretsen, redaktør
Anders Eskeland, red.sekr.
Jens J. Wilhelmsen
Leif Hovelsen
Eva Riise Hanssen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Finn Harald Wetterfors
DANSK REDAKSJON:
Keld Jørgensen
Hans Wenck

ABONNEMENTSPRIS for et år
(12 numre):
Norge n. kr. 30,-
Danmark d. kr. 32,-
Sverige sv.kr. 20,-
Finland mk. 17,-
Løssalg i Norge: kr.2,50

NORGE:
Sophus Lies gate 5, Oslo 2
Postboks 1243, Vika, Oslo 1
Postgiro 12 579 - Tlf. 56 34 14

DANMARK:
Ole Olsens Alle 8
2900 Hellerup
Postgiro 18 51 51 Tlf. HE 6327

SVERIGE:
Sveavägen 34, 6., 11134 Stockholm
Postgiro 70 61 90 - Tlf. 10 34 56

FINLAND:
Postgiro 11 20 95, Helsingfors

Utgiver: MORALSK OPPRUSTNING

© NY VERDEN

Tidsskrift for Moralsk Opprustning

Trykk: Br. Tengs, Oslo

Papir: 100 g Norprint fra Saugbrugsforeningen

Bildet på forsiden:

Leo Laita studerer ved det nyopp-
rettede universitetet i Port Moresby,
hovedstaden i Papua-Ny Guinea. Han
er en av dem som kommer til å bære
ansvaret når denne øygruppen i
det sørlige Stillehavet om noen år
blir selvstendig (se sidene 12—13).

Galopperende gallup-etikk

«Politikerne snuser på stemningen, særlig innen den yngre generasjon, som avgjør det kommende valg,» rapporterte Dagbladets Bonn-korrespondent i forbindelse med abortdebatten i Vest-Tyskland.

I norsk radio nylig fortalte en lege at det var på tide å liberalisere abortloven. Argumentet var at den offentlige mening holdt på å forandre seg i dette spørsmålet, og at Sverige og Danmark allerede hadde foretatt en liberalisering.

Naturligvis har vi ikke bruk for de ti bud og kristne morallover når Gallup fra måned til måned kan si oss hva folket holder for rett — hva flertallet ønsker. Særlig hvis nabolandene ønsker det samme. Dette skulle jo være mere demokratisk også.

En Gallup-undersøkelse viser at 60% av norske skattebetalere kan tenke seg å unndra seg skatt. Det vil si at 40% mener at de ikke bør unndra seg skatt. Det er et mindretall. Men når flertallet har rett, må jo mindretallet ta feil. Med andre ord — de 40% som ikke vil unndra seg skatten, er kommet på avveie. De vil trenge hjelp til å forstå hva som er utvikling og fremskritt.

I en skoleklasse mente 17 elever av 29 at hasj bare var til det gode. En virkelig progressiv lærer skulle da «snuse på stemningen» og tilpasse seg flertallet.

Vår tid trenger sårt til lærere, leger og ledere som vil og tør stå for det som er rett. Uansett med hvilken styrke og i hvilken retning vinden blåser. Ledere som ikke bygger sin «personlige overbevisning» på galopperende gallup-etikk. De er da heller ikke ledere.

Intet kors ingen krone

Utdrag fra en serie foredrag holdt av den engelske sports-
mannen Brian Boobyer på en studentkonferanse i Oxford.

Alt som det er verd å satse på krever gjerne lang forberedelse. Legegjerningen f. eks. krever 7—8 års trening!

Livsforvandling er imidlertid en kunst som man kan utøve samtidig som man øver seg på den. Man kan ikke vente til man blir perfekt. Det blir man nemlig aldri!

Apostlenes gjerninger forteller Paulus, etter sin omvendelse «straks» begynner å forvandle andre. Riktignok legger han først 14 år senere ut på sin første misjonsreise. Vi vet svært lite om hva han gjorde i disse årene. Men vi vet at denne mannen som før sin forvandling blir beskrevet som «grusom og fnysende som et dyr» blir til en av historiens store og vinende menn, tålmodig nok til å tåle alt og ikke fordømme noen, ubøyelig i sitt forsett, å nå hele verden med budskapet om Kristi kors.

Det å forvandle mennesker er den mest spennende og den edleste kunst i verden. Den store forkynneren og livsforvandleren Henry Drummond sa for 90 år siden: «I evangeliseringsarbeidet er latskap og forbrytelse, jeg mener den lettvinne gjentakelse av gamle formuleringer som blir benyttet av talere som ikke har lært å respektere sine tilhørere.»

Absolutt ærlighet hjelper meg til å se meg selv slik jeg virkelig er. Hvis jeg er absolutt ærlig kan jeg ikke føle meg bedre enn andre. Og jeg kan ikke forvandle andre fra min høye hest.

Paulus skrev til Timoteus fra Rom da han nærmet seg slutten: «Av syndere er jeg den største.» Han bruker nåtid, ikke fortid! Uten ærlighet kommer selvrettferdigheten inn. Og den fører lett til bitterhet og at man legger skylden på andre.

Absolutt renhet fører til at drivfjæren i mitt liv blir kjærlighet og ikke plikt. Jesus sa: «Salige er de rene av hjertet, de skal se Gud.» Uten renhet er det ikke Gud som driver meg, men egen kraft og andres dominans. Og renhet gir evnen til å «lese» mennesker og lidenskapen for å forvandle dem. På gresk heter Guds kraft «dunamis» — dynamitt! Renhet frigjør den.

Absolutt uselvishet betyr å ha omsorg for andre også når ingen ser det, bryderiet med å treffe mennesker dag etter dag. Det ble sagt om Henry Drummond at om man var alene med ham, fant han alltid frem til det den andre interesserte seg for og kunne høre på ham, kanskje i timer. Den amerikanske evangelisten Moody pleide å si: «Vær aldri gjerrig med tiden brukt på et annet menneske.»

Thomas a Kempis sier i boken *Kristi etterfølgelse*: «Dersom du søker ditt eget i noe tørker du ut.» Og: «Så få mennesker er lysende og frie fordi de ikke vet hvordan de helt skal fornekte seg selv.» Livsforvandling krever uselvishet. Den krever den uforstyrrede ro som slett ikke passer inn i mitt liv.

Absolutt kjærlighet betyr en forvissning om at det ikke er noe menneske som Gud ikke kan omskape, heller ingen situasjon, ingen by... Paulus la grunnlaget for sitt arbeid i Antiokia, Korint og Efesus, vel de mest umoralske byene i den gamle verden. Hans tålmodighet og hans optimisme i disse byene står i skarp kontrast til hans tidligere dogmatiske intoleranse.

Absolutte moralnormer bygger opp karakteren. Men det er én ting til, Henry Drummond sier det godt: «Det er forskjell på å ha Gud i sin karakter og å ha Gud i sin karriere. Man kan gjøre Guds

vilje med den ene hånden viet til Kristus samtidig som man bygger sitt eget liv med den andre hånden viet til seg selv.»

Vår effektivitet i forvandling av andre avhenger ikke bare av vår selvfornektelse, men også av de skritt vi tar for å holde ilden i oss brennende og å øke den. Historikeren Arthur Bryant skriver i sin siste bok *The Lion and the Unicorn*: «Når man ikke ser at mennesket er en skapning med en gnist av det guddommelige i seg som lengter etter å bli tent, må alt håp om å få en fredelig verden gå i stykker.» Og, naturligvis, når gnisten er tent må den også næres.

Frank Buchman oppfordret sine venner til å lære kapitler i Bibelen utenat, til å studere den strategi Paulus benyttet, til å lese om helige menns liv, særlig Frans av Assissi og til å lese *The Greatest Thing in the World* av Henry Drummond — samtidig som de leste avisene og satte sine personlige erfaringer i forhold til det som skjer i nasjonen.

Buchman sa ofte: «Du forsøker å være en du ikke er. Vær deg selv. Du behøver ikke å være klokere eller bedre enn du virkelig er. Snakk naturlig med mennesker om de naturlige ting i livet. Da vil de trække en sti til din dør. De vil fortelle deg ting om seg selv som de ikke har fortalt noe menneske om tidligere. Det er kapitel 1 vers 1 i livsforvandling. Og du vil være i stand til å hjelpe dem fordi du vet hvilken slubbett du selv var.»

Både Moody og Buchman avskydde det respektable liv som så ofte går for å være kristendom. Blant meget annen trer deres sans for humor frem. Moody pleide å skjære igjennom lange bøtter med å si: «Jeg skal si dere venner at enkelte menneskers bøtter burde vært kuttet i begge ender og så satt fyr på i midten.»

Gjennom alle tider har effektive kristne lyttet til Gud og adlydt. Det var og er i den stille stund de får kraft og finner retning. Dette er det som bygger broen fra den godviljen som ikke forandrer noen

Forts. side 19

I lys av kjetterbål

I sommerferien leste jeg to bøker. Den ene av en humanist, den andre av en kristen. Den ene samtidsdebatt, den andre med et videre historisk perspektiv. De var Sigurd Evensmos «Observasjoner» og Aasmund Brynildsens «Til forsvaret for mennesket».

Det som gir bøkene et visst indre forhold til hverandre, er at begge tar sitt utgangspunkt i menneskets svikt, i menneskets umenneskelighet. Evensmo tar opp de «26 millioner mord» — antallet jøder drept av Hitler pluss de ca. 20 millioner som antas tatt av dage under Stalins forskjellige utrenskninger. Brynildsen tar sitt utgangspunkt i inkvisisjonen, med luende kjetterbål og total ensretning — det mørkeste kapittel i kristenhetens historie.

Begge vil fram til hva som gjør slike grusomheter mulige, og advare oss så vi ikke selv blir medskyldige i dem i fremtiden.

Brynildsen nevner særlig tre av årsakene til inkvisisjonen: Viljen til makt, den autoritære ånd som hevder at den alene forpakter sannheten, og det menneskebildet som kirken den gang bygget på.

Den autoritære ånd går ut fra at sannheten er noe ferdig og avsluttet som kan uttrykkes i dogmer og filosofiske utsagn. Menneskets oppgave blir så ikke å spørre, søke og tenke om igjen selv, men å bøye seg under sannheten og bestefte den i verden. Hans advarsel til oss lyder: «Hold opp med den tro som utelukkende springer frem av følelses- og viljeslivet, og som rettere burde kalles suggesjon, den emosjonelle subjektivisme som setter vår eneste mulighet for objektivitet, åpenhet, selvovervinnelse,

sannet og erkjennelse ut av spillet, nemlig tanken og refleksjonen.» Vi må være på vakt mot alt som vil gjøre oss til noe annet enn selvstendig tenkende individer, mot alt som vil bruke oss, ha oss til å drive med, og streve for å bli åndsnærværende i verden og tiden.

Om det menneskebilde kirken den gang bygget på, skriver Brynildsen at sjelen ble betraktet som det egentlige og vesentlige, legemet som den lavere del av mennesket. Å brenne en kjetter var å gjøre ham en tjeneste, da hans fortsatte jordiske liv stadig øket hans syndebyrde og derved satte hans evige eksistens i fare. Han måtte frelses fra sin egen villfarelse — og kroppen var jo likevel av mindre verdi.

Reaksjonen på kirkens spiritualisme ble naturvidenskapens materialisme. «Hadde mennesket før egentlig vært sjel, så ble det nå egentlig materie.» Og resultatene av et ensidig menneskebilde var igjen like forferdende: I vår tid de kommunistiske og nazistiske massakrer — de 26 millioner mord. «Begge disse bevegelsers inspiratorer trodde også på den materialistiske fortolkning av vitenskapen,» skriver Brynildsen.

Han konkluderer: «Eftersom begge de menneskebilder jeg har skissert kan føre til like store umenneskeligheter —, må vi slutte at de begge forfalsker den menneskelige virkelighet. Mennesket er et vesen som fremstår — som en enhet av legeme, sjel og ånd.

De som hevder at vi lever av brød alene, og får denne oppfatning utbredt slik at den blir men-

talitetsskapende, betyr en like stor fare for vår menneskelighet som de som mente at det var tilstrekkelig å gi trelle akkurat så meget brød at hans kropp kunne arbeide, fordi det egentlige menneske i denne kropp jo levde av Guds ord —»

Evensmo tar et oppgjør med en mindre drastisk form for umenneskelighet: Vår likegyldighet overfor nøden ute i verden. «Før i tiden, da samfunnet ennå var herjet av arbeidsløshet og tvangsauksjoner», skriver han, «kunne vi tenke oss at nøden stengte for utsynet, og at først en trygget tilværelse hjemme ville gi menneskene det nødvendige overskudd til å se ut over verden med åpne øyne. Også i dag må vi kunne si at denne tankegangen, disse forventningene, i og for seg var nokså rimelige. Men nå med den tilføyelse at de var omtrent like virkelighetsferne som de var rimelige. Erfaringene hittil har gått i den stikk motsatte retning.»

Både her og ellers i boken blir en slått av Evensmos vilje til å se tingene som de er, på tvers av politisk nytte- eller prestisjetenking. Hva han ikke gjør, er å gå denne virkelighetsfjernheten nærmere etter i sømmene. Den kan jo være enda et resultat av nettopp et ensidig menneskesyn. At dette problemet kan være like aktuelt for mange som har en annen politisk oppfatning enn Evensmo, understreker en uttalelse fra en Høyre-mann: «For hundre år siden, da behovet var brød, snakket Høyre om ånd. Idag, da behovet er ånd, snakker Høyre om brød.»

Men hvor ligger så redningen, håpet om at fremtiden ikke skal bli et endeløs gjentagelse av grusomheter og umenneskelighet? Evensmo avslutter første del av «Observasjoner» med et sitat fra Erich Fromm:

«Hvis vi alle skulle omkomme i atomkrigens ragnarokk, ville det ikke være fordi mennesket ikke var i stand til å bli menneskelig, eller på grunn av en i dets natur iboende ondskap. Det vil være fordi en alment godtatt dumhet har hin-

det det i å se virkeligheten og handle i samsvar med sannheten.»

En alment godtatt dumhet. Er det hele forklaringen på de redsler Evensmo nettopp har skildret? Er det bare opplysning som skal til for å forandre mennesket? Viser ikke historien snarere at den menneskelige fornuft ikke greier å mestre lidenskaper som hat og frykt, grådighet og grusomhet?

Brynildsen tar opp to nøkkel-spørsmål: Synd og tilgivelse. «Hvis det er en eneste gnist igjen i oss av Ordet, gudsbilledet, vil ethvert menneske kunne oppleve synden,» skriver han. «Synden, det som sonderriver, stenger og isolerer, er livsfornektende og isolerende. All synd er en form for selvsket og fornektelse av det i individualiteten som forbinder den med helheten og gjør identifikasjon med den annen mulig.»

Identifikasjon med den annen er også en forutsetning for å kunne tilgi. Men det kreves noe mer. Mennesket makter det ikke alene: «Det Selv som er skadet, det kan aldri tilgi, det må selv tilgis. For det kan ikke annet enn verge seg, det slår igjen med hat, angst, mistanke — Det kan ikke absorbere eller forvandle det fremmede som er trengt inn i det, det må enten skyte det fra seg eller gro igjen omkring det og bære det med seg som en sykdom — Den fullkomne kjærlighet, den som alene kan tilgi: Den fullkomne enhet, den kan vi som er splittet i menneske og medmenneske, i mann og kvinne, i jøde og greker, bare nå i Den Ene: Ham som erkjenner oss idet vi erkjenner ham.»

Lærer mennesket å tilgi, så har vi kanskje sett så dypt i sannheten om oss selv og den større sammenheng vi står i, at hevners og grusomhetens onde sirkel kan brytes.

Menneskehetens håp kan ikke ligge i et selvforbedringsprogram, hverken på humanistisk eller kristen basis. Det må ligge i lydighet mot Ham som er skapningens herre, og som gjennom vår lydighet kan føre oss fram mot en bestemmelse som bare Han kjenner til.

The Cincinnati Enquirer:

Rapport fra Quebec

«Moralsk Opprustning er håpet om en bedre verden», lød overskriften i *The Cincinnati Enquirer* søndag den 9. mai i år. Avisen er den eldste søndagsavisen i USA og artikkelen var skrevet av Washingtonkorrespondenten Robert Webb: De undere som fant sted i en liten kanadisk by nord for Montreal kan være veien opp og ut for menneskeheten.

Mens anti-krigsforkjemperne samlet seg i Washington siste helg, så man i Trois Rivières de første tegn til håp for et hatforrevet, forvirret og sex-sentret samfunn.

Menn og kvinner fra De Forente Stater og England, samt Canada, kom sammen til en konferanse for Moralsk Opprustning. Fransk- og engelskkanadiere fra landets mest herjete provins, Quebec, var kommet for å forsøke å finne den stålsettende enheten som kunne gjøre dem til lysbærere for splittede folkeslag over alt.

En engelsktalende forretningsmann fra Montreal, Drew Webster, ba om tilgivelse for likegyldigheten og den manglende omsorg for franskkanadierne som ligger til grunn for problemene mellom Canadas minoritet og majoritet. Og en kjempende separatistleder, universitetslektoren dr. Claude Lajeunesse, 25, sa etter et kort møte med konferansedeltagerne, at han ville kjempe for en human behandling av engelskkanadierne når Quebec en gang ble uavhengig.

«Noen av de som vil ha uavhengighet, ønsker å ta hevn over de engelsktalende her,» sa Lajeunesse. «Men det jeg har sett her og det jeg har hørt om hva MRA har utrettet på Kypros og andre steder har påvirket meg sterkt. Alt

annet enn en rettferdig behandling av de engelsktalende borgerne av Quebec kommer jeg til å motsette meg.»

Man kan bare gjette hvordan Quebecs fremtid kommer til å arte seg. Men flere av provinsens borgere så på forvandling for alle som grunnlaget for enhet. Dr. Gustave Morf, forfatter av boken *Terror in Quebec*, talte med overbevisning om nødvendigheten av å finne et stort og mektig mål som kan fylle hjerte og sinn hos alle mennesker i en verden som befinner seg på kanten av avgrunnen. Han fortalte om sitt arbeid som sjefpsykiater for fengslene i Montrealområdet. «Folk tror at sosiologien kan fortelle oss hva som er best for samfunnet,» sa dr. Morf, som har vært medlem av den sveitsiske nasjonalforsamling. «Men sosiologer tror ikke at mennesker kan bli annerledes.»

Han fortalte så om en fange «som ble en fri mann i fengslet» fordi han lærte å lytte til Gud — «stemmen» som kan gjøre enhver mann fri.

Og dette var i et nøtteskall det konferansen dreiet seg om. Enkeltmennesker og nasjoner blir vist veien til sin høyeste og sanneste bestemmelse når de samler seg om det store mål å leve etter absolutte moralnormer og den Allmektige Guds ledelse.

I flyet på vei tilbake til Washington satt man igjen med et sterkt inntrykk av en dyp overbevisning om at her er en historie som er vanskelig å fortelle men som må fortelles. Enhver leder som en by eller nasjon kan avse, burde finnes ombord på et fly til Caux's 25-års jubileum denne sommeren.

Caux sommeren 1971

I løpet av to dager i midten av juli strømmet mennesker fra 37 land til den 25. verdenskonferansen for Moralsk Opprustning i Caux. Den første i rekken fant sted i 1946.

I løpet av 48 timer landet en serie charterfly i Geneve: Fra Sør-øst-Asia og Midt-Østen, fra Amerika og Canada, fra Norden, og fra England. Fra Afrika og Sør-Amerika samt fra forskjellige deler av Europa kom delegater. 1200 tok del i åpningen den 18. juli.

Konferansen ble også imøtesett med stor interesse av mange som ikke kunne være tilstede. Japans tidligere statsminister, Nobusuke Kishi, sendte en hilsen, hvor han bl. a. uttalte: «På dette avgjørende tidspunkt i historien er behovet for Moralsk Opprustnings ånd påtren-

gende.» Kishi pekte også på behovet for «en følelse av samhörighet for å kunne løse de store oppgaver som ligger foran oss.»

Allan Griffith, en rådgiver for den australske statsminister, viste i sin tale under åpningsseremonien til den «bemerkelsesverdige forsoning» som fant sted mellom Japan og Australia etter siste verdenskrig, og fortsatte:

«Rike nasjoner har reist seg av krigens ruiner. Nå står vi overfor en ny generasjon oppgaver. Hvis ikke de store handelsnasjonene i verden finner et større perspektiv enn handel og økonomisk utbytting, tror jeg sikkert at verden kan havne i en handelskrig. Hva er målet for den økonomiske aktiviteten? Er det å skape øket vel-

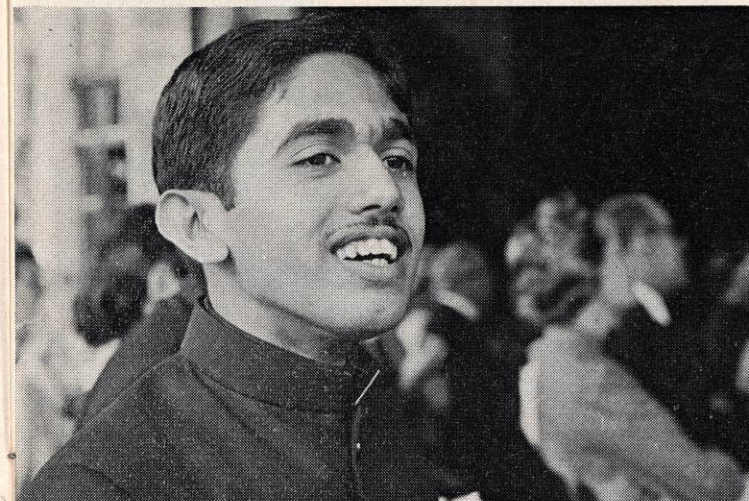
stand for alle mennesker, eller bare for oss selv?

Denne konferansen har til oppgave å finne de perspektiver som skal forme verden de kommende 20—30 år.»

Hilsener til konferansen kom også bl. a. fra Østerrikes forbundskansler Bruno Kreisky og Vest-Tysklands Willy Brandt. «Vi gjør alt vi kan for å være gode naboer både innenlands og med andre land,» skrev den tyske forbundskansleren. Kypros' president Makarios og visepresident Kuchuk, sjahen av Iran og Ethiopias keiser Haile Selassie sendte også hilsener eller lot seg representere av personlige sendebud.

På de følgende sider gir vi en reportasje fra konferansen, i ord og bilder.

1200 mennesker fra 37 land var med på åpningen av konferansen.

Francis Matthews.

Permanent revolusjon?

ux har skjerpet og rensert min revolusjonære tenkning.»

Ordene kom fra en radikal student fra Guinea. Han heter Paul Tennessee og han er en av dem som har begynt å gi et nytt og dypere innhold til begrepet studentmakt. Han fortsetter: «Det trengs mye mer enn ekspertise og dialektikk for å forandre samfunnet. En sann revolusjonær står til Guds disposisjon uten betingelser. I mitt land produseres tusenvis av revolusjonære årlig. Men vårt problem er å frembringe permanente revolusjonære. Etter ett år ved universitet er vi radikale, det andre året blir vi marxist-leninister, tredje året maoister, trotskister eller Moskva-tro, det fjerde året kristne-demokrater, det femte året tar vi eksamen og blir byråkrater.

«Fordi jeg så dette skje omkring meg, innså jeg at det skulle noe mer til for å gjøre meg permanent engasjert i samfunnets forandring. «Hvis man lytter til Gud og sammenligner de tanker man får med absolutte moralnormer, kan jeg ikke se hvordan man kan være del av et korrupt «establishment.»»

Hvor stor innflytelse bør studenter og unge i det hele tatt ha i samfunnet? Mange studenter som Tennessee tror på studentmakt som noe mye mer enn demonstrasjoner og selvbestemmelse. For dem innebærer det en forpliktelse og et ansvar for å skape et nytt

samfunn, heller enn å bryte ned det gamle.

Dette ansvaret begynner å gi seg uttrykk på forskjellig hold i verden. Francis Matthews, økonomistudent fra Madras i Sørøst-India, forteller her om ett slikt tilfelle:

«Standard Motors er en av de tre bilfabrikkene i India, og den hadde vært stengt i ni måneder p.g.a. en konflikt. Utallige mennesker, inklusive statsministeren, hadde forsøkt forgjeves å finne en løsning. Da vi studenter besluttet oss for å ta opp utfordringen som denne konflikten representerte, hadde vi ingen ferdige løsninger. Vi ville forsøke å føre begge parter sammen i en hat-fri atmosfære, slik at de selv kunne utarbeide en løsning.»

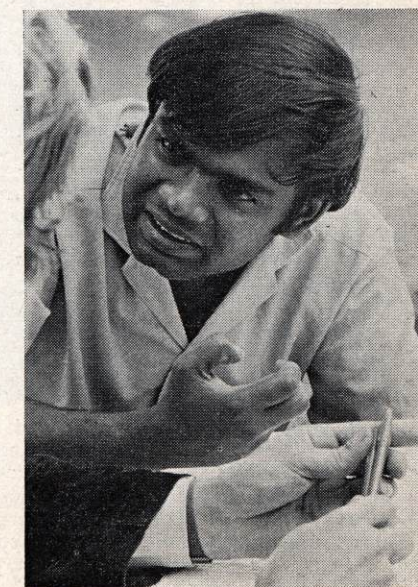
Det betydde hardt arbeide for Matthews og en gruppe andre radikalt innstilte studenter. De oppsøkte alle parter i konflikten, inklusive de lokale myndighetene. Det er et faktum at studentenes initiativ førte til en helt ny atmosfære, og etter mange harde fektinger lyktes det for partene å komme frem til enighet. Disse studentene ble innbudt til å hjelpe i lignende situasjoner andre steder i India.

I dag sier Francis Matthews: «Gud står ikke på de etablertes side. Han kan gi det rette alternativ til eventyrerne på venstrefronten og til all ungdom som er lei av

samfunnet som det er nå. Vi må bygge et India der fattigdom ikke er en unnskyldning for uærlighet, rikdom ingen unnskyldning for likegyldighet og forsømmelse, og frihet ikke forveksles med moralsk slapphet.»

Videre etterlyser Matthews «hundrevis av gueriljas som er fast bestemt på å rette på alt det som er galt, og som er villige til å betale prisen i sine egne liv. Gueriljas som får sin styrke — ikke fra geværmunningen, men fra dypet av sitt hjerte.»

Paul Tennessee.

Australsk politiker:

Hva er Europa ute etter?

Den australske labour-politikeren Kim Beazley fremholdt i en tale i Caux at mange i Australia er bekymret over utviklingen i det nye Europa. Denne bekymring gjelder bare delvis den økonomiske situasjon. På tross av vanskelighetene forbundet med Storbritannias eventuelle medlemskap i EEC, sa Beaz-

ley, «tror jeg ikke det er et holdbart argument at resten av verden plikter å ta vare på oss. Men det spørsmål mange stiller seg, er om Europa utelukkende er ute etter naturrikdommer.» Kim Beazley, som i 26 år har vært medlem av parlamentet og er Labours talsmann i skolepørsmål og i spør-

Norsk politiker

Blant de mange politikere som deltok i konferansen var stortingsmann Johannes Østtveit, her i diskusjon med en gruppe norske gymnasiaster. I et innlegg kom Østtveit inn på forholdet mellom Europa og resten av verden. Det hadde gjort inntrykk på ham, sa han, å møte mennesker her i Europa som var levende opptatt av å løfte Europa utover målsettingen 'et velferdssamfunn som nyter sin egen velferd'.

Han sa at man merket viljen til å ta opp kampen for å fremme menneskeverdet i andre nasjoner og kontinenter, og han uttrykte behovet for at dette må bli en større virkelighet i vårt eget folk.

Sosialdemokrater i Caux: Adolf Scheu (tv.), SPD-representant i Forbundsdagen i Bonn, og den danske metallarbeideren Willy Vestersteen.

mål som gjelder Papua-Ny Guinea, refererte til de veldige investeringer europeiske konsern har gjort i de rike mineralforekomstene i Australia og Papua-Ny Guinea.

De europeere som hadde engasjert seg i Moralsk Opprustningsprogram var i ferd med å spre helt andre impulser fra Europa, hevdet Beazley. Impulser som ikke etterlater noen tvil om Europas dype åndelige tradisjoner og at disse kan anvendes for å lege konflikter i verden.

«Disse europeerne,» sa han, «utfordret oss sosialister som har kjempet så meget for industriarbeiderne i byene, til å utvide vår horisont og ta opp ansvaret for bøndene og leilendingene i Asia.

Marx trodde at industriarbeiderklassen ville bane veien for revolusjonen. I virkeligheten har de kommunistiske revolusjoner nesten alltid kommet fra bondebefolkningen, som var blitt neglisjert mens arbeiderbevegelsen gjennom fagbevegelsen og de politiske organisasjoner tok seg effektivt av arbeiderklassens interesser. «Kan vi sosialister få en visjon for de asiatiske folk?» spurte Beazley. «En visjon for leilendingene og bøndene, som går lenger enn politiske interesser og ønsket om å vinne stemmer?»

Tokyo-Oslo-Caux

Japans økonomiske etterkrigsmirakel overskygger til og med det mørke. Hva er hemmeligheten bak det?

En japansk delegasjon på 12 som besøkte Oslo i midten av juli ga i alle fall en del av forklaringen. Etter å ha fløyet natten gjennom fra Tokyo over Nordpolen til København, hvor de ankom ved 5-tiden om morgenen, tok de morgenflyet fra København til Oslo, spiste et raskt måltid, og dro rett ut på besøk til Akers Mek. Verksted. Et slikt tempo syntes for dem ikke å være noe eksepsjonelt.

I delegasjonen var bl. a. lederen for Japans Institutt for arbeidsrett, en personalsjef for et transportfirma med 70 000 ansatte, en sosialistisk politiker som tidligere var leder for kvinnene i Jernbanearbeiderforbundet (360 000 medlemmer), og direktøren for en større gruppe forretninger i byen Odawara.

På Akers Mek. Verksted ga personalsjef Magnus Hennum og klubbformannen på Nyland, Ove Larsen, et bilde av samarbeidsformene innen norsk industri. Neste dag ble disse inntrykkene utdypet ved et besøk i Samarbeidsrådet LO/NAF, hvor direktør Lars Bjørheim orienterte. Japanerne ga uttrykk for sin beundring for det systematiske arbeide som blir nedlagt for å fremme tillit og samarbeide innen norsk industri.

Delegasjonens egentlige reise-mål var verdenskonferansen i Caux, hvor de ankom til åpningen

Personalsjef Magnus Hennum, Nyland Vest, orienterer om samarbeidsformene innen norsk industri.

den 16. juli. I en av de hilsener de bragte med seg fra japanske politikere het det: «Vi håper at denne delegasjonen vil bringe med seg en rik høst etter sitt opphold i Caux. Vi skal bygge på den, og arbeide for at Japan i stedet for bare å være et 'økonomisk vesen', skal bli en 'fyrlykt for Asia', som Frank Buchman uttrykte det.»

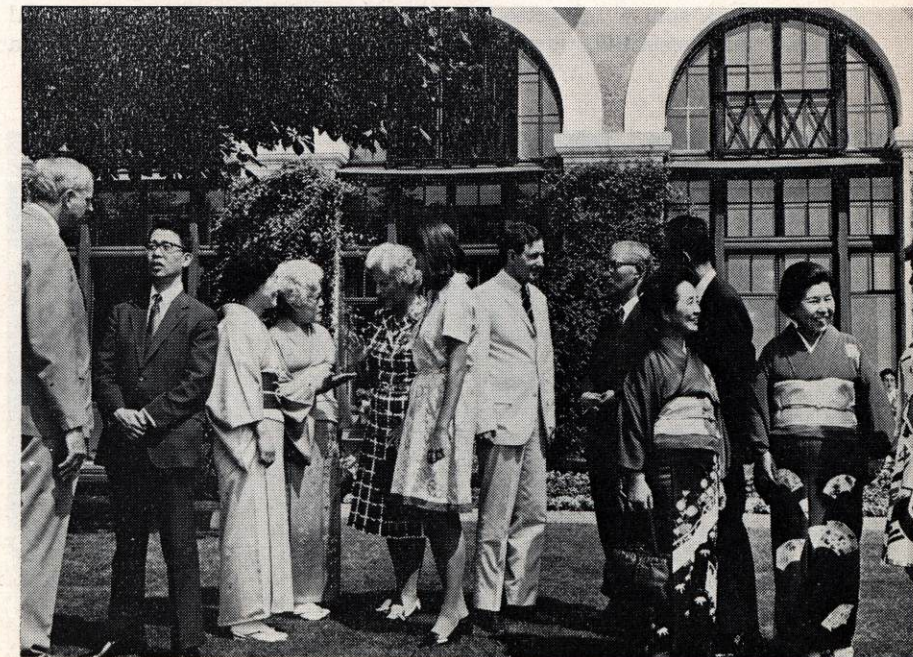
Hvordan dette kan gjøres i praksis, fortalte Hideo Ninomiya, direktøren fra Odawara, i en tale i Caux: «Her i Caux har jeg besluttet meg til å være ansvarlig

for at mitt land bruker sin store økonomiske makt for verden og ikke bare for seg selv.

I lys av absolutt ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet begynte jeg å se min egen selviskhet klart. Da jeg møtte MRA, holdt mitt firma på å gå konkurs p.g.a. sabotasje fra arbeidernes side. Jeg hadde krevet alle mulige offer fra dem, men mitt mål var bare mitt eget foretaks suksess. Nå oppdaget jeg at når man setter menneskene først, så kan man oppnå et godt

Forts. side 19

Den japanske delegasjonen i Caux med representanter fra andre asiatiske land, og fra Australia.

Sørafrikanere i Nord-Irland

«Det fins mennesker som bruker Nord-Irland og Sør-Afrika til å splitte menneskeheten. Ved hjelp av Moralsk Opprustning kan disse urosentra bli brukt til å forene menneskeheten.»

Slik sammenfattet den sør-afrikanske lederen, William Nkomo sine inntrykk etter et syv dagers opphold i Nord-Irland. Nkomo, som er lege og nestformann for Det sørafrikanske institutt for raseforhold, besøkte Nord-Irland sammen med tyve sørafrikanere, sorte og hvite. Blant dem var rektorer og lærere, prester, studenter og hvite farmere.

Under sitt besøk traff de både den katolske og den protestantiske kirkes overhode, kardinal Conway og erkebiskop Simms, samt flere av regjeringens medlemmer.

Ved en lunsj for sørafrikanerne i parlamentet uttalte ministeren for samfunnsspørsmål, David Bleakley: «Dere viser oss hvordan samfunnet skal bygges opp; dere taler et språk som vi må lytte til.»

Etter en forestilling av Peter

Howards skuespill «Diktatorens tøfler», som ble oppført av den sørafrikanske gruppen, reiste en katolsk leder seg. «Mange kommer her for å studere oss, for å analysere oss og fortelle oss hvor håpløse vi er,» sa han. «Deres besøk er annerledes. For dere utfordrer oss og gir oss håp om at det finnes en løsning.»

Ved sitt nærvær i Irland demonstrerte sørafrikanerne et alternativ til vold for å besvare uretten i verden. De bragte ikke noen lett-kjøpt løsning og talte rett fram om sine egne vanskeligheter.

Dr. Nkomo fortalte hvordan han selv hadde forsøkt å løse problemene i Sør-Afrika ved hjelp av vold og blodsutgydelse. «Mens jeg sto midt oppe i denne kampen,» sa han, «møtte jeg boere som fortalte meg om MRA, og jeg lærte å lytte til Guds stemme. Barrierene som skiller raser og mennesker av forskjellig tro, faller når vi begynner å leve vår tro, i en ny dimensjon.»

«Det fins de som vil at folk skal stenge sine hjerter for Sør-Afrika

Dr. William Nkomo (t.h.) sammen med Anson Dlamini, producer og hallomani i Swaziland Radio. Nkomo grunnla i tid Den afrikanske Nasjonalkongress' ungdomsliga.

og isolere det,» fortsatte Nkomo. «De som gjør det kommer til å isolere seg selv fra den nye tenkning som holder på å vokse fram på kontinentet.

Vi kan bare forandre mennesker når vi oppretter en konstruktiv kontakt med dem. Vi splittes ofte på grunn av vår hudfarge, men fargen på våre synder er den samme.»

George Daneel, som er prest i boerkirken, talte ved en annen anledning sammen med Nkomo: «Jeg ble lært opp til å sette pris på mitt land og til å nyte den komfort det kunne gi meg,» sa han. «Jeg tenkte aldri over hva som kunne eller burde hende. MRA utfordret meg til å ta ansvar for situasjonen i Sør-Afrika. Jeg ba om tilgivelse for min selvishet, arroganse og overlegenhet, og for den oppfatning at mitt folk var bedre enn mennesker av andre raser.»

Noen av de afrikanske rektorene ved ankomsten til London, på vei til Belfast.

Han lot seg ikke presse

En markant profil i den amerikanske delegasjonen til verdenskonferansen i Caux var professor Richard Brown fra Bluefield i West Virginia. Professor Brown var i sin tid i den usedvanlige posisjon å bli valgt — som farvet — til rektor for et 80% 'hvitt' college. (80% av både lærerstaben og studentene var hvite). Fra blå-sort og hvit side gjorde man store anstrengelser for å skape en rasekonflikt ved Bluefield College, som så skulle munne ut i voldshandlinger.

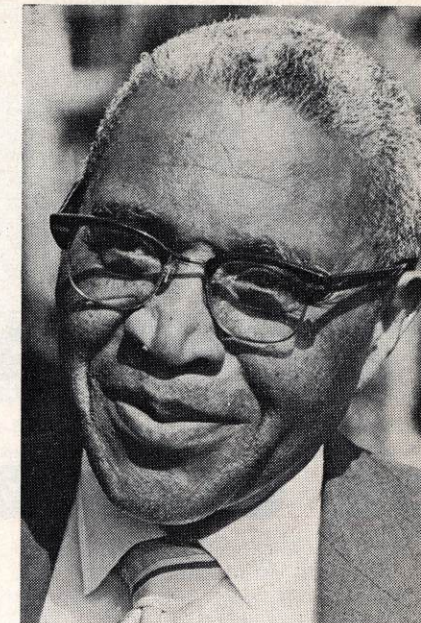
«På et tidlig tidspunkt i denne konfrontasjonen ble det klart at de som stilte kravene ikke var fornøyd med at man oppfylte kravene, for deres mål var å bryte ned all autoritet,» sa professor Brown.

Brown, som ble hovedsiktepunktet for ekstremistenes raseri, sa at han var kommet seirende ut av

kampen fordi han avslo å gå med på noe som han visste var galt, uansett om presset kom fra sorte eller hvite. Professor Brown fortalte også hvordan han mistet all frykt, ved å kjempe for det han visste var rett. Under opptøyene satte man fyr på bilen hans, det ble gjort flere forsøk på å antenne huset hans, og han ble truet på livet. Da det var på det verste, ble han og hans kone til og med nødt til å flytte hjemmefra og bo over natten på hotell.

Men han fikk bevis for hvordan hans kamp vant motstanderens respekt. «For like etter ble jeg bedt av studentledelsen om å holde eksamenstalen for avgangsklassene,» sa professoren. «Og noen av de som satte fyr på bilen min, satt der i salen.» Da professor Brown avsluttet sin tale, reiste studentgruppen seg og ga ham stående applaus.

«Jeg elsker Amerika, men Ame-

Professor Richard Brown.

rika trenger alles hjelp,» fortsatte professor Brown. «Jeg ønsker å finne det rette svaret for mitt folk. Det sorte Amerika kommer til å spille en nøkkelrolle når det gjelder om USA skal overleve den krisen som hele vårt samfunn befinner seg i. Sorte og hvite må arbeide sammen. En av oss må ta initiativet — kanskje er det den sortes oppgave.»

Delegasjonen av sorte og hvit sørafrikanere ble mottatt av mennesker fra nærmere 40 land i Caux. I forgrunnen noen av representantene for Maori-folket i New Zealand.

700 språk på 600 øyer

Michael Kananiba og hans hustru har seks barn, her fotografert utenfor hjemmet deres.

Kan 2.5 millioner mennesker som snakker 700 forskjellige språk og bor på 600 forskjellige øyer bli en nasjon?

Papua-Ny Guineas ledere tror det, og tar sikte på uavhengighet fra Australia i 1978, eller før. Oppdagelsen av kolossale kopperforekomster har nylig rettet verdens oppmerksomhet mot dette lille øyriket. Japan har allerede undertegnet en kontrakt på 7000 millioner kroner for kjøp av kopper, og en regner med at det er kopper nok til 40 års drift.

Papua — Ny Guinea har en broget fortid. Det er ikke mer enn noen år siden hodejegeriet ble avskaffet. Et parlamentsmedlem forteller om sin bestefar som var kannibal. Nå rykker det 20. århundre inn på livet med kjempemesigebulldozere og 20 000 japanske lastebiler som forbereder gruvedriften.

På øya Bougainville, hvor kopperet er funnet, skal den idylliske lille fiskelandsbyen Araw, med 300 mennesker, i løpet av et par år bli en moderne industriby på 10 000 innbyggere.

Hvordan skal denne overgangen gå? Skal fremmedgjøring og korrupsjon bli utviklingens biprodukter? Eller har disse øyfolkene åndsverdier å bygge på som kan gi trygghet og retning i årene fremover?

En delegasjon på 10 fra Papua-Ny Guinea har i sommer tatt del i konferansen i Caux. Blant dem er tre representanter fra landsbyen Araw. Etter sitt møte med Moralsk Opprustning, som førte til løsningsen av en bitter konflikt mellom landsbybefolkningen og gruveselskapet, møtes disse mennene hver morgen i kirken med hele befolkningen for å samrå seg og finne Guds ledelse om alle problemene de står overfor. Som en av dem sa: «Gud har lagt kopperet ned i jorden. Det må være en riktig måte å få det opp på.»

I delegasjonen er også Michael Kananiba og hans kone Ethel, viseformann i LO og medlem av parlamentet. Ved et tålmodig arbeid samlet han og noen kolleger de spredte arbeiderorganisasjonene rundt om på øyene i en landsomfattende organisasjon. Av yrke er han kontormann. Ikke uten stolthet sier han at han lærte seg selv å skrive på maskin.

I mars er det nyvalg, og de fleste andre politikere er allerede i full gang med valgkampen. Kananibas kom med til Caux for å studere hvordan de kan gi sitt land den moralske og åndelige styrke det trenger for å mestre fremtiden.

Deres overbevisning er bygget på personlig erfaring. I fjor deltok Kananiba i en MRA-konferanse i Australia.

Jeg lærte å lytte til den indre stemme og skrive tankene ned, sier han, og tanken som kom var å be min kone om tilgivelse og å slutte å drikke og spille om penger. I alt pengespill hadde jeg veldig hell med meg. Jeg brukte en magi som min far pleide å bruke når han gikk på jakt etter griser og ville

Blant de ti delegatene fra Papua-Ny Guinea var fra v. Charles Murioti og Raphael Bele, ledere fra landsbyen Araw på øya Bougainville, samt Talbot Lovering, advokat i Port Moresby.

dyr. Mitt hell var en utfordring, så folk likte å komme hjem til meg for å se om de greide å slå meg. Det var også et under at jeg kunne stoppe å drikke. Min kone hadde forsøkt å få meg til det i 15 år.

— Og hvorfor stoppet De?

— Fordi jeg ikke er ærlig når jeg drikker og skal snakke i parlamentet eller på fagforeningsmøter. Min kone var også meget bitter. Hun vokste opp på en misjonsstasjon. Hennes far var dekan i katedralen. Hun følte seg overlegen overfor meg. Derfor ba jeg til Gud at han skulle hjelpe

meg å bringe min kone til Caux, slik at jeg kunne få hjelp til å forandre henne. Her har vi vært meget lykkelige. Vi bestemte oss til å kaste våre synder i Genfersjøen og begynne på nytt.

— Hvordan er forholdet til Australia?

— Vi eldre har ikke noe særlig mot australierne, men den yngre generasjon vil ha hevn fordi Australia har hersket over Papua-Ny Guinea og utbyttet menneskene.

— Hvordan er utsiktene til å skape samhørighet mellom folk som snakker 700 forskjellige språk?

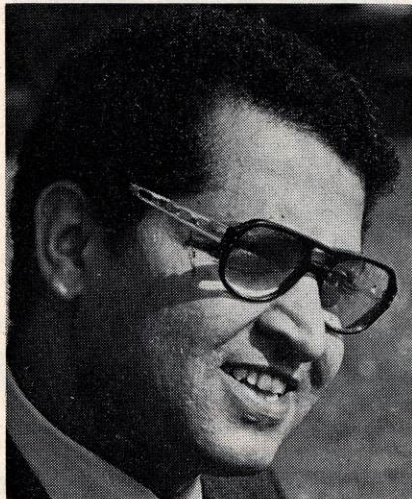
— Det er omkring 1000 forskjellige stammer. Men de går alle sterkt inn for vår nasjons enhet. Men enheten må starte i familien. Så i landsbyen og så i landet. Jeg har funnet at når jeg har mer omsorg for mine barn, får de mere omsorg for sitt land.

— Er det noe De særlig vil si til oss europeere?

— Jeg vil gjerne studere ILO og Fellesmarkedet nærmere. ILO har hjulpet oss med utviklingen av arbeiderbevegelsen i Papua-Ny Guinea. M.h.t. Fellesmarkedet, så får vi ikke solgt meget av den kaffen, kakaoen, kopraen som vi produserer. Store mengder har måttet kastes. Jeg håper anvendelsen av Moralsk Opprustnings ideer bl. a. kan føre til at de europeiske land kjøper mer av oss. Vi må arbeide nærmere sammen.

Leo Laita, student fra Port Moresby, demonstrerer et instrument fra hjemlandet.

Magdy Shoukry Assaad fra universitetet i Alexandria.

Jeg sa til dommeren:

Noen må begynne å være ærlig

En egyptisk student, Magdy Shoukry Assaad, en av de mange fra andre kontinenter som kommer til Europa for å studere, fortalte nylig følgende historie:

Det hendte på en buss i London for 11 måneder siden. Jeg satt og pratet på arabisk med en god venn, da en engelsk dame bak oss snakket til oss på samme språk. Dette førte til at jeg traff mennesker som var engasjert i Moralsk Opprustning.

For to måneder siden reiste jeg til en MRA-konferanse i Nord-

England en weekend. Det var der jeg bestemte meg for å foreta et eksperiment med de fire absolutte normene: ærlighet, renhet, uselviskhhet og kjærlighet.

Jeg hadde nettopp sluttet i en jobb som ekspeditør på en bensinstasjon, og 'absolutt ærlighet' fikk meg til å tenke på noen redskaper jeg hadde stjålet. Jeg bestemte meg for å levere dem tilbake.

Jeg henvendte meg til en av sjefene i firmaet og fortalte hva jeg hadde bestemt meg for. Jeg leverte redskapene til ham, og han sa

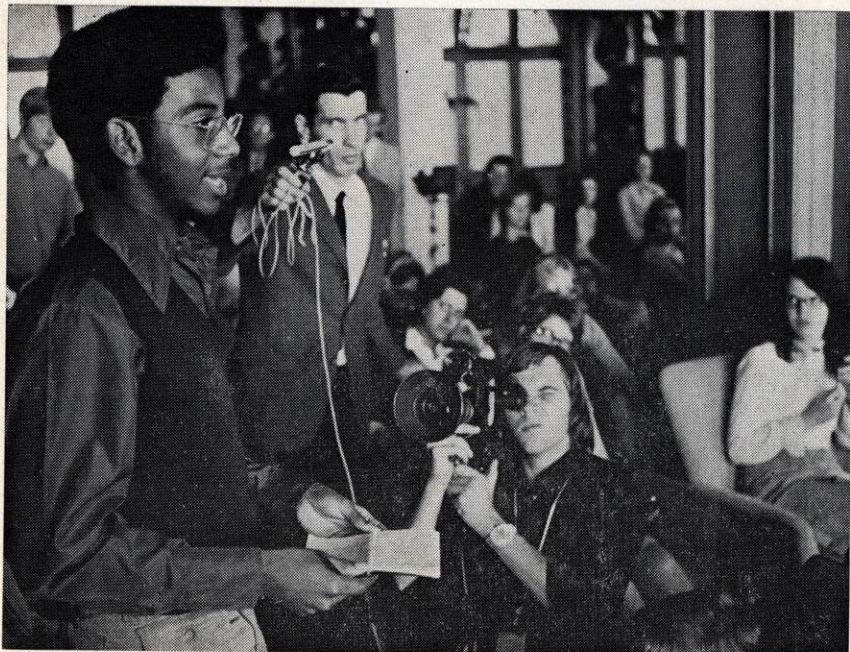
at det eneste han kunne gjøre var å melde meg til politiet.

På politistasjonen skrev jeg en detaljert beskrivelse av det som var skjedd. Jeg ble tiltalt for å ha stjålet redskaper fra selskapet og fikk ordre om å møte i retten neste morgen. Over natten skulle jeg holdes i forvaring der på stasjonen.

Alene i cellen min begynte jeg å bli redd for konsekvensene av det jeg hadde gjort. Jeg knelte og ba Gud gi meg mot til å utføre min beslutning om å være ærlig uansett hva det skulle koste. Akkurat da kom det en politimann inn og sa at jeg kunne gå hjem, hvis jeg lovet å komme tilbake neste morgen.

I retten ble jeg spurt om jeg hadde noe å si før dommen ble avsagt — jeg vedtok skylden — det jeg hadde gjort. Jeg sa til jurien at dersom vi ønsker en bedre verden, må noen begynne å være ærlig, selv om denne noen var meg. Og jeg sa at jeg snart skulle forlate Storbritannia og at jeg ikke ville ta med meg en uoppgjort skyld, spesielt fordi jeg var fylt

Sveitsisk TV gjorde opptak i løpet av flere dager og sendte et 20 minutters program om Caux i den populære serien «Rundschau». Her filmer de ett av de daglige studentmøtene. I forgrunnen har en student fra USA ordet.

Kjersti Nielsen fra Drammen er en 16-åring som har funnet en hemmelighet.

I haven utenfor Mountain House i Caux finner vi et sted å snakke sammen, mens 1200 delegater fra alle verdenshjørner inntar sin middag i husets fire spisesaler. Det er et stort apparat, og Kjersti har både laget og servert mangt et måltid de siste ukene. Og hun har fått mangt å tenke på.

Jeg har lært å se sannheten i øynene, sier hun. Både om meg selv og verden.

— *Hva mener du med 'sannheten om verden'?*

— Jeg tror de fleste av oss vil gjøre oss så små som mulig, spesielt i vårt velordnede samfunn. — så sitter vi hjemme og uffer oss over politikerne. Men her har jeg oppdaget at de menneskene som avgjør tingene i verden, er nøyaktig likedan som oss andre, og vi kan bestemme oss for å gjøre det de også trenger å gjøre.

— Det som er forskjellen på folk er Gud eller ikke Gud, sier Kjersti på sin noe overraskende måte. Vi tygger litt på uttalelsen. Diskriminerende? Hun forklarer seg nærmere.

av takknemlighet for landets gjestfrihet.

— Det var stille i salen da jeg var ferdig med å snakke. Så sa dommeren: «Den innrømmelsen De har kommet med, har gjort inntrykk på retten. Men tyveri er en meget alvorlig forseelse, det må De være klar over. Imidlertid frifinnes De under disse omstendigheter uten betingelser.»

Så forlot jeg retten mens jeg gledet meg over to slags tilgivelse som jeg hadde fått: Guds tilgivelse og rettens tilgivelse. Jeg følte den friheten som hører til Guds barn.

Det jeg har bestemt meg for nå, er å reise hjem til Egypt for å hjelpe til å løse de problemene mine venner og mitt land står overfor i disse dager.

Seksten år og fra Drammen

— Det er ikke rase eller klasse som betyr noe, men om en er villig til å finne Guds vilje, eller i alle fall det som en vet er rett.

— *Hvordan gjør en det?*

— Jeg syntes jeg var veldig bra, bedre enn de fleste, faktisk. Men her nede har jeg truffet så mange som virkelig lever for andre og bruker hele sin energi på å finne en løsning på problemene.

Jeg begynte å spørre meg selv hvilket mål jeg hadde med det jeg gjorde. Det var meg selv i sentrum hele tiden, viste det seg! Jeg har vært en ekspert i å si akkurat det folk vil like å høre, og til å lyve uten å få dårlig samvittighet en gang. Butikktyveri og fusk er en annen del av bildet...

Stort sett sammenligner vi oss med andre, men siden alle gjør gale ting også, kan det bli til at det gale blir riktig for oss. Slik kan en faktisk bruke hele livet helt galt uten å være klar over det.

Det er ikke nok å bare være «snill» her i verden. Det galeste av alt er å la være å gjøre det som må gjøres.

Jeg bestemte meg for å finne ut hvem jeg virkelig er, ved å måle livet mitt med absolutte moralnormer — og så være villig til å velge det jeg visste var rett.

Først er en livredd for at det betyr slutten på friheten, men i virkeligheten er det begynnelsen. Å være bundet av det andre syns og hva 'samfunnet' sier, er i alle fall ikke frihet.

— *Hvilket mål har du satt deg nå?*

Kjersti Nielsen fra Drammen.

— Å være ett av de redskapene Gud kan bruke i verden. Å krysse ut min egen vilje slik at det blir plass til Guds vilje. En ting er sikker, det er meg det står på om jeg finner Guds plan for livet mitt. Om jeg tar meg tid til å finne den.

Det må være gorr kjedelig å bruke resten av livet bare til å sove, spise og tjene penger. Det jeg har sett her, er hvordan hvert menneske kan bli et interessant individ for seg, ikke fordi vi er så fantastiske mennesker, men på grunn av det Gud gir oss.

ERH/EW

De er blitt skuffet de skeptikerne som hevdet at begeistringen hos ungdommen i Bozen, som fyllte forestillingene av *Det er tillatt å lene seg ut* til siste plass, bare var overfladisk entusiasme. To kvelder senere var 300 unge gutter og piker — både tysk og italiensktalende — samlet i det samme teatret men denne gang uten de akkustiske og optiske effektene fra den fargesprakende revyen. De var kommet sammen for å samtale med medlemmer av det internasjonale ensembleret. På samme tid innbød en annen gruppe av dem et større publikum i Bozen til en forestilling av filmen *Frihet*. Av uttalelsene fra dem som hadde ordet ved disse to anledningene, fremgår det at disse sørtyrolerne har prøvet å leve Moralsk Opprustning og tatt skritt som krever mer enn bare spontan begeistring.

«Nå vet jeg hva jeg lever for»

Harald Hoffer, elev, Bozen:

«Jeg var en forbitret motstander av all religion. Jeg hatet min religionslærer og gjorde hva jeg kunne for å ergre ham. Noen av mine skolekamerater har jeg bevisst gjort til kristendomshatere. Jeg må be dem som er tilstede idag om tilgivelse.

Da jeg etter lang indre kamp hadde besluttet å bli annerledes, gikk veien først til min religionslærer. Jeg ba ham om unnskyldning for mitt hat. Han svarte at han også hadde en del av skylden for dette hatet og at også han trengte å be om unnskyldning. Han ba meg komme igjen og fortelle ham mer om Moralsk Opprustning.

Om kvelden hadde jeg en samtale med mine foreldre som jeg ikke hadde hatt mye til overs for. Jeg måtte fortelle dem at jeg hadde stjålet 50 000 lire fra dem. Dette har de tilgitt meg. Nå er det langt bedre forhold mellom mine foreldre og meg. Jeg har fått en ny innstilling til livet. Jeg har et mål foran meg. Nå vet jeg hva jeg lever for. Jeg vil gjøre noe for verden.»

Tre hundre unge tyrolere

«Slik som jeg nå lever interesserer mer»

Reinhard Girardi, elev, Bozen:

«Jeg tror mange av dere kjenner meg enten av omtale eller selvsyn. Det er kanskje ikke så interessant å fortelle hvordan jeg har levet, men mer interessant hvordan jeg nå lever og hvorfor jeg har forandret meg. Moralsk Opprustning har vist meg at jeg levet på en gal måte. Jeg begynte å tenke på meg selv og hvordan jeg levet og fant mange feil. Mine medelever i skolen vet hvordan jeg de siste to til tre månedene har vilt omstyrte hele skolesystemet. Hvordan kan jeg forlange av mine lærere og rektor at de forandrer seg når jeg selv ikke er slik som jeg burde? Jeg må her og nå be alle dem om tilgivelse som jeg i løpet av min revolusjonskamp har angrepet eller gjort urett.

Dette er bare en del av hva jeg har besluttet. Jeg skal gå til min tante som jeg har arbeidet for om sommeren og som jeg på forskjellig vis har lurt for 13 000 lire. Jeg skal returnere pengene og be henne om unnskyldning. Jeg skal også oppsøke en butikkeier og fortelle ham at jeg for en tid siden stjal noe i hans butikk uten å betale for det. Jeg har ennå mange slike ubehagelige veier å gå men det er det eneste riktige om man vil gjøre noe for hele verden.»

«Jeg har forandret mine ferieplaner og reiser til Caux»

Karl Schmalzl, elev, Bozen:

«For en uke siden hørte jeg for første gang om Moralsk Opprustning. Før levet jeg bare fra dag til dag. Sist tirsdag klokken halv tre om morgenen traff jeg min beslutning om å bruke mitt liv for en bedre verden. Det vanskeligste for meg var å slutte å røyke for i den siste tiden røykte jeg opptil 40 sigaretter om dagen. Jeg målte mitt liv med de fire absoluttene og oppdaget meget som jeg hadde holdt skjult for mine foreldre og som de absolutt burde vite om. Jeg tror at bare når jeg har et klart og åpent forhold til mine foreldre kan jeg hjelpe andre mennesker.

Neste dag sa en skolekamerat at han beundret meg. Han selv hadde ofte ønsket å få orden på sitt liv men ikke hatt kraft til å gjøre det. For å finne ut hva jeg nå skal gjøre, står jeg opp en halv time eller tre kvarter tidligere — dette er det vanskeligste for meg — og jeg lytter til den indre stemmen som gir meg retningslinjer for dagen. Jeg har besluttet å reise til Caux denne sommeren. Jeg har derfor endret mine planer om en reise til Sverige, Finland, Norge og Skottland. Og jeg håper at jeg i Caux vil møte mange venner fra Bozen og distriktet omkring.

Idag, en uke etter min beslutning, merker jeg først hvor herlig det er å være et virkelig fritt menneske. Plutselig hadde jeg mot til å be min lærer i gresk om unnskyldning for mitt hat til ham, og til å tale foran 400 mennesker.»

«Til nå har vi levet i en permanent krigstilsand, nå er vi forenet»

To søstre fortalte hvordan de ved siden av skolen hadde ansvaret for husstell og sine to yngre søsken fordi de ikke hadde noen mor. «Til nå har vi levet i en permanent krigstilstand,» sa den eldste søsteren. «Etter at vi hadde sett *Det er tillatt å lene seg ut* ble vi for første gang forenet. Nå har vi bedt vår far om tilgivelse, gjort rent i huset og sluttet å brenne maten. Vi må begynne med oss selv.»

STORBRITANNIA OG DET EUROPEISKE FELLESSKAP:

En glemt dimensjon?

Av H. S. Addison

I den store debatten om Storbritannias entré i Fellesmarkedet er det en hel dimensjon av tenkning og argumenter som det vil stå oss dyrt å overse.

Det er en dimensjon som det er lettere å beskrive enn å definere. Men de fleste mennesker som blir konfrontert med den forstår instinktivt dens betydning. Den rommer alle de faktorer som ikke kan uttrykkes i statistikk og kvoter og prosenter, og den gir mening og betydning til de som kan.

Den gir perspektiv til de økonomiske og politiske argumentene. Den legger vekt på de overveielserne som alt for ofte blir avfeiet som «sentimentale» og irrelevante. Og likevel er det disse overveielserne som langt mer effektivt enn den materielle vinning appellerer til alminnelige menneskers fantasi og ildner dem til stor innsats. Den ærer den alminnelige mann gjennom å anerkjenne at mennesket ikke kan og ikke vil leve av brød alene. Det er den moralske og åndelige dimensjon — Guds dimensjon.

Ingen alternativer

Den dimensjonen vil vi kanskje se at Samveldet og Fellesmarkedet ikke trenger å bli eksklusive alternativer vi må velge mellom. Kanskje vi finner visjonen og romsligheten slik at vi kan ta begge til oss og blåse nytt liv i begge.

Ignorerer vi den vil kanskje Samveldet oppløses og Fellesmarkedet degenerere til et monster av materialisme. Vi kan finne at vi snur ryggen til to hundre års rik historie med en følelse av svikt i stedet for suksess, og uten at vi har noen klar idé om fremtiden som vi vender ansiktet mot.

Om den alminnelige mann og kvinne i Storbritannia skal kunne ledes inn i det europeiske felles-

skap med god samvittighet og lyst, må de først vite at Storbritannias forbindelser med Samveldet ikke blir skadet men beriket, og at Fellesmarkedet er noe mer enn et marked og noe annet enn en politisk konstruksjon.

Den syntesen som vi instinktivt — og med rette — søker, lar seg ikke finne i den økonomiske og politiske dimensjon. Den kan bare nås i den moralske og åndelige dimensjon. Fra det utsiktspunktet som den dimensjonen vil gi oss, kan vi få en ny visjon både for det europeiske fellesskap og Samveldet.

Kristen arv

Det var i den dimensjonen statsmennene beveget seg da de i årene etter krigen begynte å bygge et nytt Europa på ruinene av det gamle. I sin berømte tale på Zürich universitet, som ga Europabevegelsen en av dens første impulser, malte Churchill et bilde av «det noble kontinent» som «kilden til kristen tro og kristen etikk». «Om bare Europa kunne forenes om sin felles arv,» erklærte han, «så ville det ikke være noen grense for den lykke, den velstand og den heder som dets tre eller fire hundre millioner mennesker fikk oppleve». Og han la til: «Alt som behøves for å oppnå det er at hundrevis av millioner av menn og kvinner beslutter å gjøre rett istedet for galt, og motta som sin belønning velsignelse istedet for forbannelse.»

Dette var visjonen også for Adenauer, Robert Schuman og de Gasperi. I sitt arbeide med å realisere den tok de med glede imot hjelp og inspirasjon fra Frank Buchman og Moralsk Opprustnings folk, som Schuman beskrev som «grupper av trenete mennesker, rede til å tjene samfunnet, forsoningens

apostler og byggere av en ny verden.»

Om Europas ledere idag beveger seg i samme dimensjon, vil teknokratenes planer bli omgjort til profetier som vil få hundrevis av millioner mennesker som lengter etter håp og mål, til å gå mot fremtiden med tro og tillit.

Rajmohan Gandhi, en av Asias unge ledere med størst innsikt, har igjen og igjen sagt at Europas største gave til Asia ville være et nytt og kristent Europa. Han sier at hans eget land mer enn noe annet trenger de kristne egenskapene medfølelse, omsorg og tilgivelse.

Et gjenfødt kristent Europa, rustet med det 20. århundres teknologi, ville bli noe langt mer enn en tredje makt mellom Russland og De Forente Stater. Det kunne tilby kommunister og ikke-kommunister den neste fase i utviklingen.

Med alle dets feil og til tross for motsetninger som nesten har sprengt det, så er Samveldet det nærmeste som den moderne verden har kommet til et rase-nøytralt og verdensomspennende samfunn — det eneste alternativ til anarki og krig.

I en dimensjon av Guds undergjørende makt vil vi kanskje bli gitt evnen til på nytt å bygge vennskap med nasjoner og med ledere som er bitre og mistroiske fordi de husker fortidens feilgrep. Kanskje de vil vende seg til oss, ikke bare for å få materiell hjelp, men for å finne visdom og moralsk autoritet, som vi fremdeles kunne gi dem dersom vi er generøse og ydmyke nok.

Men til det trenges det vel et under? Skulle ikke det samme Guds under som ga liv til et kristent Europa og et kristent Storbritannia, kunne gi en renesanse igjen til begge?

En tankevekker

Det hører til det sjeldne at en tale som ble holdt for 23 år siden, kan ha vesentlige ting å si oss idag. Men det har den tale som Dr. Frank Buchman holdt i Hollywood Bowl, California, i oktober 1948. Talen ble kalt: «Svaret til alle 'ismer' — selv materialismen» og et utdrag gjengis her:

«Overalt lengter menneskene etter fred og forbereder seg på krig. De lengter etter å bygge opp og forbereder seg på å rive ned. De legger planer for ny velstand og venter nye katastrofer.

Hva er det som mangler i statsmenneskenes planlegging og arbeid i verden i dag? Vi mangler en ideologi for demokratiet. Vi sier vi er demokrater og ikke trenger noen ideologi. Vi føler det nesten som et svakhetstegn å snakke om en ideologi.

Så prøver vi å møte den samlede plan og lidenskap i fremmede ideologier med tomt snakk om høye idealer og med bruk av makt som siste utvei, og vi håper å leve som vi alltid har gjort — selvisk, komfortabelt og uforstyrret.

Vi har alle levd for lenge i den forestilling at trygghet, velstand, komfort og kultur er selvfølgelig ting for menneskene.

Vi glemmer den evige kamp mellom godt og ondt, og at det er seier i den kampen som bringer sikkerhetens og fremgangens vel-signelser. Men nederlag i den kampen, ja bare uvitenhet om den, bringer fattigdom, sult, slaveri og død.

Det er ikke nok å være diplomatisk, skal en drive det onde ut. Det er ikke nok med fine ord, skal en kjempe for Gud. Statsmenn snakker om svaret. De snakker om enhet. Men splittelsen øker. De snakker om moralske verdier. Men

umoralske metoder tar overhånd. De bruker disse ord som kjensgjerningens harde logikk har vist sannheten av. Men det blir bare med ord. Disse menn har ikke sett i øynene hva det vil koste i deres eget liv og i nasjonenes liv å gi et svar.

Maksimum av ondskap må bli møtt med maksimum av godhet. En fanatisk oppslutning om det onde, med en lidenskapelig innsats for det gode. Det er derfor demokratiene kommer til kort. Bare lidenskap kan helbrede en lidenskap. Og bare en overlegen, verdensomspennende ideologi kan helbrede en verden som er splittet av ideologier som bekjemper hverandre.

Vi amerikanere er blitt lullet inn i en falsk trygghet ved å tro at alle «ismer» er på den andre siden av havet.

«Ismer» vokser av uløste problemer i menneskers og nasjoners liv. Ett menneskes hat tenner hat hos millioner. Ett menneskes mistenksomhet utløser mistenksomhet hos millioner andre. Det brer seg som en preriebrann, eller kryper som en underjordisk flamme for uventet å slå ut på hundre forskjellige steder.

Er Amerika fritt for hat, mistenksomhet og begjær? Hvorfor er vår skilsmisseprosent så høy? Hva med konflikten i arbeidslivet? Er vi offer for den største av alle «ismer», materialismen? Er materialismen alle «ismers» mor? Holder materialismen på å bli vår nasjonale ideologi?

Gavmildt gir vi økonomisk hjelp til Europa og Asia. Men materialismen tilintetgjør våre beste hensikter. Prisene stiger. Pengene blir verdiløse. Konflikter i industrien minsker vareproduksjonen. Nå, da vår styrke aller mest behøves i andre land, befinner vi oss selv

i den største krise vi har opplevd.....

Splittelse er vår tids kjennetegn. Splittelse i hjertet. Splittelse i hjemmet. Splittelse i arbeidslivet. Splittelse i nasjonen. Splittelse mellom nasjonene.

Enhet er vårt første behov.

Splittelse er et resultat av menneskelig stolthet, hat, lyst, frykt, begjær. Splittelse er materialismens kjennetegn.

Enhet er gjenfødelsens gave. Vi har glemt kunsten å forene, fordi vi har glemt hemmeligheten ved forvandling og gjenfødelse.

Vi har lært at demokratiet uten en ideologi nok kan vinne en krig, men ikke bygge en fred, at ideologisk beredskap er noe som vedkommer hele nasjonen og er eneste grunnlag for nasjonal styrke, både moralsk, militært og økonomisk.

Jeg sier ikke at dette budskapet vil få god mottakelse overalt. Det vekker samvittigheten. Det er ubehagelig. Det vil alltid bli utlagt på en gal måte av dem som ønsker å flykte fra det. Men til dem som er åpne for det, kommer det som en åpenbaring.

La meg fortelle hvordan dette budskapet kom til meg. For akkurat 40 år siden var jeg splittet. Materialismen seiret i mitt hjerte. Jeg reiste til Europa for å komme unna. Men kampen fulgte med. Så viste Gud meg en dag i England hva min stolthet og materialisme kostet. Jeg innrømmet det. Det er det første skrittet. Bli ærlig og ba om tilgivelse, først overfor Gud og så overfor dem jeg hadde gjort urett imot. Det er det andre skrittet. Jeg lærte å lytte til Gud. Jeg tok imot Hans kall til å bringe et svar til mennesker og nasjoner. Det er det tredje skrittet.

Overalt kaller Gud mennesker til å være redskaper for å skape enhet. Enhet kommer ikke gjennom konferanser, ikke ved lover, ikke ved resolusjoner og fromme ønsker, men gjennom forvandling. Forvandling er selve pulsslaget i en høyere ideologi.

Når enkeltmennesket forvandles, blir det en ny atmosfære i nasjo-

Forts. neste side

Tokyo — Oslo — Caux

Forts. fra side 9

forretningsmessig resultat på riktig grunnlag. Det betød også at jeg måtte betale tilbake ca. 75 000 kroner i skatt som jeg hadde snytt den japanske regjering for. Det ga meg en ny ro i mitt sinn.

På den travleste tiden for mine forretningsforhold, over julen, dro jeg for 6 år siden til India. Der arbeidet jeg sammen med Rajmohan Gandhi, Mahatmas sønnesønn, for Indias moralske opprustning. Da jeg kom tilbake, fant jeg at mine ansatte hadde tatt meget mer ansvar mens jeg var borte, og at det var et stort pluss for firmaet.

Hvis vi bestemmer oss for å bære et globalt ansvar, hjelper det oss til å overvinne den nasjonale og personlige selvishet.

Japan er i dag Kinas største handelspartner. Hvilke mål det japanske næringsliv setter seg, kan bli avgjørende også i forholdet mellom disse to asiatiske stormakter.

En tankevekker

Forts. fra side 18

nenes liv. Når ledere forvandles, begynner de å handle på en inspirert måte, og nasjonenes pulsslag blir igjen raskere. Når statsmenn forvandles, forsvinner frykten for krig og kaos. Selv de vanskeligste vil lytte til den faste, samlede, men ydmyke røst fra et gjenfødt demokrati.

Hvorfor skulle det komme en ny katastrofe, når — med Gud — en renessanse er uunngåelig?

Dette er bildet på en ny frihet for alle nasjoner. Skal Europa og verden oppleve en mørk tidsalder? Eller skal vi oppleve en verdensomspennende renessanse av de moralske og åndelige krefter overalt, krefter som skaper nytt liv og i siste øyeblikk viser menneskeheten et mirakel?

Hva skal det bli til? Avgjørelsen ligger i din hånd.»

Besøk i MRA-sentret i Oslo

I Sophus Lies gate 5 har det vært en rekke besøk fra utlandet i sommer. T.v. den tsjekkisk-sveitsiske dramatiker Peter Lotar og hans hustru Eva. Over: Anasuya Paithankar (t.v.) fra landsbyen Dighanchi, Maharashtra, India, og fru Kirtane, Bombay. Anasuya er forfatter av en barnebokserie.

Intet kors...

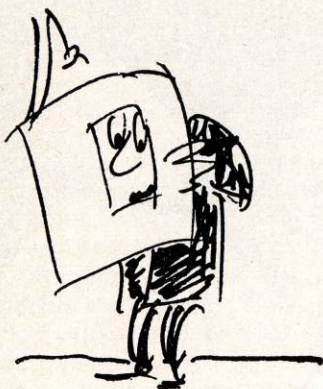
Forts. fra side 3

men bare gjør mennesker kyniske, og til Guds vilje som har et kors i seg. Velger vi Guds vei vil hvert menneske vi møter, merke det. Etter at Paulus hadde holdt sin tale i Athen «var det noen som spottet; men andre sa: «Dette vil vi høre deg tale om en annen gang også! ... Men noen holdt seg til ham og kom til tro.»

Dette kan også bli vår erfaring. Mannen ved siden av oss ved bordet kan være annerledes før dagen er omme. Drummond sa: «Et menneskes sinn kan være ommøblert i løpet av en time.»

«Med forvandlede liv som grunnlag er en permanent gjenoppbygning sikret,» sa Buchman. «Uten forvandlede liv kan ikke noen sivilisasjon bestå.»

klippet

«DET ER FÅ MENNESKER i SOV-JET UNIONEN idag som erklærer åpent at de tror på Kommunismens idealer. Jeg tviler på om medlemmene av Sentralkomiteen i Kommunistpartiet, ja til og med i det regjerende 'Politbyrå' virkelig tror på dem.

Det at man mister troen skriver seg fra mangeårige harde erfaringer og kjennsgjæringer som har vist mot enhver tvil at Kommunismen ikke er i stand til å fremme et menneskelig samfunn henimot noe bedre. Kommunismen står i motsetning til menneskenes forhold seg imellom og det menneskelige liv i alminnelighet og kan bare hindre dets fremgang.»

Anatoli Fedoseyev, russisk vitenskapsmann som nylig 'hoppet av' i England, Sunday Telegraph, 25. juli.

DET KOMMER AN PÅ DEN ENKELTE. Jeg håper og ønsker at vi i stedet for underkastelsen under det autoritære lykkes i å utvikle det personlige ansvar. Det forutsetter ikke bare at vi ofrer, ikke bare at vi ikke lenger vil ha enkelte ting, men at vi istedet for dette som skyves til siden får noe positivt, nytt, noe i retning av ansvarsbevissthet hos det enkelte menneske. Når jeg taler om ansvarsbevissthet

mener jeg ansvarsbevissthet overfor samfunnet og derigjennom overfor dem som vi kunne eller skulle kalle verdens ledere . . .»

Forbunds-president Dr. Gustav Heineman, i en samtale med tidsskriftet «Die neue Gesellschaft» 1. mai 1971.

«Å FØRE KRIG MOT ELENDIGHET og å kjempe mot urett er — samtidig med at forholdene bedres — å fremme menneskelig og åndelig fremgang for alle mennesker, og dermed til menneskelighetens beste. Fred kan ikke begrenses til bare et fravær av krig, resultatet av en stadig utrygg maktbalanse. Nei, fred er noe som bygges opp dag for dag i anstrengelse for å nå den samfunnsorden Gud hadde i sinne, det vil si en mer fullkommen form for rettferdighet blant mennesker.»

Fra Pave Paul VI's encyklika om folkenes utvikling.

SOM OMKVEDET I EN GAMMEL hymne strømmet gjennom mine tanker ordene fra det vers i Bibelen som jeg er mest glad i, et vers fra Salmenes bok: — Jeg løfter mine øyne opp til fjellene, hvor skal min hjelp komme fra? Min hjelp kommer fra Herren.

Jeg tenkte på det igjen og fremsa noen av ordene til Dave og bakkekontrollen mens vi kjørte «Rover I», vår måne-farkost, tilbake mot «Falcon» etter den siste av våre tre utflukter.

Jeg har ikke støtt på noe under Apollo-ferden eller ved andre anledninger i denne romfartens verdenskapens tidsalder som svekker min tro på Gud.

James B. Irwin i sin beretning om Apollo 15-ferden, Aftenposten - New York Times.

Nils Gösta Ekman:

Nyutkommen

En bok om «en stor livsinsats och en av de märkligaste andliga och moraliska förnyelserörelserna i vår tid». Författaren har velat bidra till «en rättvis värdering av Frank Buchmans gärning och till en aktualisering av hans budskap . . . mer angeläget än någonsin.»

Ur förordet

Kan köpas i bokhandeln eller genom Idé och Kultur. Häft. ca. 12:50 inkl. moms.

Gummessons

Box 6302, 113 81 STOCKHOLM. Tel. 15 18 30

Kort nytt

NORGE

Ti norske aviser hadde i løpet av vel to uker fyldige artikler om Caux. Blant disse var Rana Blad, Hars Tidende, Haugesunds Avis, Rogalands Avis, Moss Avis, Kongsvinger Avis og Lillehammer Tilskuere. Vårt Land hadde 5. august en kronikk om sommerens konferanse med tittelen «Morgendagens verden».

Sytti nordmenn deltok i den første konferansen som ble avsluttet 1. august. Av disse var det tredve gymnasiaster, studenter og annen ungdom.

CAUX

Presse og TV: Over hundre artikler er trykket i sveitsiske aviser i anledning av Caux's 25-års jubileum. Et team fra sveitsisk TV tilbragte tre dager ved konferansen etter åpningen, for å forberede et 20 minutters program til Nyhetsavdelingens uke-revy. Programmet ble vist i den beste sendetiden 28. juli.

Australske bidrag: Den australske delegasjonen til konferansen bragte med seg ca. 5 tonn matvarer, kjøtt, mel, tørket frukt m.m., alt sammen gaver fra pensjoner i Australia.

ILO

Delegater til ILO og Den frie fagforeningsinternasjonalen ble invitert til privathjem i Geneve og til konferansesentret i Caux i løpet av juni, for å se MRAs filmer og drøfte situasjonen i delegatenes hjemland.

Generalsekretæren for Perus arbeidere, Cruzade Zavalak, kom inn på betydningen av Peter Howards siste besøk i Peru, mens generalsekretær Villacrés-Aranda fra Ecuador fremhevet de «øyeblikkelige resultat» som MRA bringer. «Det gir en løsning på alle former for undertrykkelse.» Også Colombias LO-formann, José Mercado, understreket at «dette er den mest effektive styrke jeg kjenner når det gjelder å gi en løsning på rasediskriminering.»

PANCHGANI

«Jeg er utdannet til å sprengre broer. Her har jeg lært å bygge broer,» sa en sudansk flyktningestudent som tok del i en to ukers konferanse i MRA-sentret i Panchgani. Emnet for konferansen var «Å finne en raskere og bedre fremgangsmåte enn voldsbruk til å løse problemene i verden». For en jordansk student hvis bror ble drept av palestina-gueriljaen, betydde det i praksis at han skrev til gueriljalederen og ba om forlatelse for sitt hat.

Konferansen, som hadde deltagere fra nitten land, ble ledet av studenter fra Madras, Delhi, Bangalore og Bombay.

LONDON

Fru Frances Goulding som nylig fylte hundre år, ba i den anledning om at alle fødselsdagsgaver til henne skulle bestå i bidrag til byggeprogrammet for Westminster Theatre. «Jeg vil sette inn alt i noe som kan bety nytt liv for individer og samfunn i fremtiden,» var hennes begrunnelse for dette ønsket.

Utvidelsen av teatret vil koste ca. 200 000 pund, og utføres på grunn av det voksende behov for plass for MRAs arbeide i England.

BERN

Stormende applaus møtte Sylvia Haller, en ung sveitsisk pike fra kantonen Vaud, da hun talte ved avslutningsfesten på en aftenskole for barn av utenlandske arbeidere. Frk. Haller ba om unnskyldning for sveitsernes overlegenhet mot utenlandske arbeidere, og ba italienerne om hjelp.

Hako

FEIE- OG SUGEMASKIN

Sluker alt fra finstøv til tomflasker. Fra kanter og kroker — overalt feier HAKO HAMSTER støvfritt inntil 3.000 m² pr time. Be om demonstrasjon.

Importør:

FR

REINHARDT & CO A/S

Kristiansand S. — Telefon 25 540.

SVARKUPONG

Send meg gratis og uforpliktende nærmere opplysninger om HAKO HAMSTER FEIE- OG SUGEMASKIN.

Navn:

Adresse:

For kr. 30,- kan De holde Dem underrettet hele året om Moralsk Opprustnings verdensomspennede arbeid.

NY VERDEN

Sophus Lies gate 5

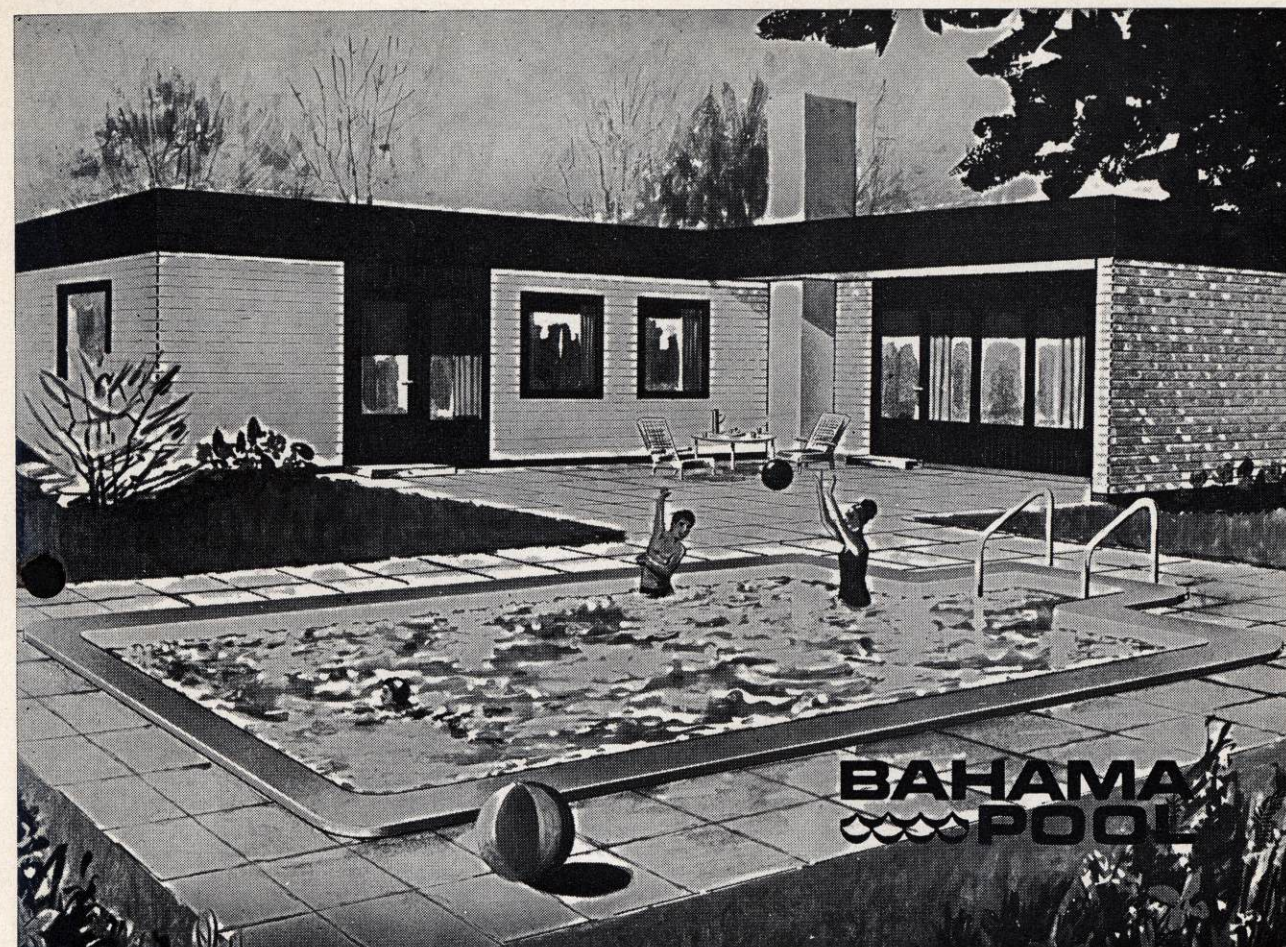
Oslo 2

Postgirokonto 125 79

For studenter og skoleungdom: kr. 15,- pr år.

Bruk
kvalitetsprodukter
fra

A S SABA

Exklusiv swimmingpool i glasfiberarmerad plast (6-8 mm väggjocklek)

13.800:-

Bahama-Pool är formgjuten och fullt färdig för montering på plats. Ni slipper härigenom helt ifrån arbete och kostnader för formsättning, spackling, målning och underhåll. Den kraftigt armerade polyesterplasten har en enastående styrka och elasticitet.

Bahama-Pool levereras komplett med reningsfilter, förvärmare, bräddavlopp, bottenavlopp, inbyggd belysning samt mahognytrappa med rostfria ledstänger. Pris endast 13.800:- kr fritt fabrik inkl. 2 servicebesök (exkl. moms.)

Vi levererar utrustning till pooler i betong och andra material samt poolkemikalier.

Vår goda service är en säkerhetsfaktor att räkna med!

Begär att få vår fyrfärgsbroschyr!

BAHAMA-POOL AB

Box 145, 542 00 Mariestad
Tel. 0501/145 64

BÅTPLANER?

Rådspør

Båt-PONTUS

Gøteborgs

Frihavn

Tel: 51 07 04

Båt
PONTUS